

vem še, da je bilo pred domom veliko hrvaških avtomobilov in avtobusov, pa tudi kolesarjev in planincev.

Josip Sakoman

Adventure race Slovenija

Avanturistične tekme so po svetu že uveljavljene. Od petka, 4. 7., do nedelje, 7. 7., je na območju Šaleške in Savinjske doline ter Kamniško-Savinjskih Alp potekalo prvo tovrstno pustolovsko tekmovanje pri nas v organizaciji velenjskih tabornikov. Tekme se je udeležilo 29 štiričlanskih mešanih ekip. Štart je bil na Titovem trgu v Velenju. Ekipa se nato tekla do Velenjskega jezera, tam pa se je začelo zares. Plavanju je sledil trekning do jame Huda luknja. Tekmovalci so prišli iz nje popolnoma blatni in nadaljevali pot do Graške gore. Tam so jih čakala kolesa in kakih 30 km zelo razgibanega terena. Z mrakom je bilo odstopov ekip vedno več. Utrujenost in poškodbe so naredili svoje. Le najvztrajnejši so še nadaljevali v noč brez spanca, če so hoteli priti na naslednjo kontrolno točko pred časovno zaporo. Ob 1:30 je prva ekipa (Sleepmonsters.com) prispela do penzion na razpotju v Logarski dolini, v katerem so jo čakali boksi s hrano, pijačo in spalnimi vrečami. Bila je kar štiri ure pred časom, ki ga je predvidel organizator, zato si je lahko privoščila dve uri spanja. Nadaljevanje proge, ki je vodila iz Logarske doline čez Okrešelj na Kamniško sedlo, Korošico in nazaj v dolino, se je izkazalo za zelo selektivno, saj ga je v celoti opravilo samo osem ekip. Med njimi so bile vse tuje (angleška, hrvaška, češka, dve poljski) in tri slovenske (GRS Celje, Najsi in Krka zdravilišča). Pozno popoldne in globoko v večer so ekipe prihajale v dolino; pri tem so morale opraviti vrtoglavl 70-metrski spust čez previsno steno Igle, ki se je končal v vodi. Zadnja je prišla na cilj ob 11. uri zvečer. Potem so ekipe nadaljevale nočni pohod do Savinjskega kampa. Spet so bili prvi Angleži, tako da so nekaj časa lahko spali, ta-

koj za njimi pa GRS Celje, Čehi in preostali. Zaradi časovnih razlik, ki so se ustvarile med ekipami že prejšnji dan, so bila prva tri mesta znana, v ozadju pa se je bil boj za četrto, saj je hrvaška ekipa (Osiguranje Zagreb) nezadržno napredovala. Zjutraj ob 5:10 je kontrola spustila prvo ekipo na 30 km dolgo pot po Savinji. Na polovici so ekipe improvizirane splave iz avtomobilskih zračnic zamenjale s kajaki in napredovale brez odmora. Prehod iz vode na kopno je bil za vse olajšanje. Odložili so neoprenska oblačila in rešilne jopiče, odpešali naprej do kontrolne točke in zajahali kolesa. Čakalo jih je še 15 km vožnje čez hrib v Velenje. Zmagovalna ekipa je prispela na cilj ob 11:00 dopoldne, zadnja, ki ji je uspelo pot opraviti v celoti, pa ob 20:00. Za tekmovalci je bila 200 km dolga pot z višinsko razliko skoraj 4500 m, ki so jo opravili v vseh mogočih vremenskih razmerah, soncu, dežju, mrazu in velikih količinah znoja. Končni vrstni red: 1. Sleepmonsters.com (47 h 38 min), 2. GRS Celje (49 h 47 min), 3. Czech Ekstrem (50 h 34 min), 4. Osiguranje Zagreb, 5. Fjord Nansen/Kompas team, 6. Krka zdravilišča, 7. Team Poland, 8. Najsi. Več o tem si oglejte na: <http://www.ars.rutka.net>.

Klemen Novak

Vinko Modec (1908 – 2003)

Tiho in skoraj brez slovesa je odšel od nas eden izmed začetnikov sodobnega slovenskega alpinizma inž. Vinko Modec.

Plezati je začel v obdobju pred drugo svetovno vojno v Kamniško-Savinjskih Alpah. V njih sta z Borisom Režkom, znanim planinskim pisateljem, preplezala vrsto prvenstvenih smeri nad dolino Kamniške Bistrice in nad Okrešljem. Nove pristope v stenah je odlikovala navpičnost. To jih je bistveno razlikovalo od klasičnih smeri, ki so dotle pri nas prevladovala. Z Borisom Režkom sta vpejlala tudi novo, za tisti čas moderno plezalno tehniko. Zgled so jima bili

münchenski plezalci in njihove smeri v gorovju Wilder Kaiser na Tirolskem. Elita tedanjega sodobnega plezanja se je zbirala na plezalnih tečajih pod mogočno steno Fleischbanka. Vinko Modec in Boris Režek pa v Kamniški Bistrici pod Koglom in Rzenikom.

Pri premagovanju previsov je Modec uporabil svoj dvojni škripčev poteg in nakazal nove prijeme pri premagovanju navpičnih sten. Severna stena Štajerske Rinke in Steber Križ, pa tudi druge smeri, so znani plezalni dosežki tistega obdobja. Skupaj z dr. Avčinom je plezal v steni Stefani na Olimpu - prestolu bogov. Druga svetovna vojna je žal preprečila nove vzpone, vendar Vinko ni odnehal. Z Borisom Režkom je preplezal Smer pod Stolpom v Skuti, ki je še danes ena najlepših smeri v Kamniško-Savinjskih Alpah.

Z Vinkom Modcem sem imel priložnost smučati po Triglavskem pogorju. Najlepši spomin pa mi je ostal na plezanje po Čopovem stebri v severni Triglavski steni. Bil je izreden plezalec, odlikoval ga je eleganten slog. Ob izstopu zadnje, slovite pričnice je dejal: »Ta smer je mojstrovina!« Tu je treba pripomniti, da so imeli predvojni jeseniški in ljubljanski plezalci pogosto različne poglede ...

Vinko Modec je bil v našem alpinizmu znanilec sodobnega razvoja. Skupaj z Borisom Režkom, Vlastom Kopačem in pozneje Marjanom Keršičem - Belačem in drugimi je bil vzornik povojnemu rodu mladih ljubljanskih alpinistov. Njegovo ime bo ostalo za vedno zapisano med njimi. Naš že legendarni alpinist Stane Belak - Šrauf je ob nekem predavanju o Himalaji ob koncu dejal približno takole: »Nas Slovencev ni niti za predmetje kakega velemesta, toda o nas govorijo po vsem svetu!« To je brez dvoma zasluha trdih plezalnih izkušenj v naših Julijskih in Kamniško-Savinjskih Alpah. In ravno tu so alpinistične zasluge Vinka Modca nepozabne. Deloval je v svojem času. Mi smo mu sledili in poznejši rodovi so naš alpinizem popeljali v sam vrh svetovnega alpinizma. Ostal bo nepozaben.

Rado Kočevar